

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: A.G.**, narozené ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice pobytem ..., zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malická 11, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2017, č.j. MV-27675-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2017, č.j. MV-27675-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 14.12.2016, č.j. OAM-20029-54/TP-2012 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

Žalobkyně uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nesprávných skutkových zjištění s tím souvisejících, jež způsobují některé vady řízení. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje vymezení pojmu „*narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“, bude muset vždy správní orgán s ohledem na okolnosti konkrétního případu a ustálenou správní praxi posoudit, zda určité jednání je narušením veřejného pořádku závažným způsobem. Za závažné narušení veřejného pořádku nelze nepochybně označit jakékoliv protiprávní jednání. Musí jít o jednání vskutku závažné svou intenzitou nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje, a musí být aktuální. V daném případě považoval prvoinstanční orgán za závažné narušení veřejného pořádku skutečnost, že žalobkyně neplnila řádně účel povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR a plnila funkci jednatelky společnosti WALY-WINT s.r.o. pouze formálně, s čímž se žalovaná ztotožnila. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že se žalobkyně dopustila takového jednání v pobytové věci, které je úzce provázáno s řadou dalších aspektů pobývání cizince na území České republiky, a takové jednání nabývá ještě více na závažnosti, když ve svém důsledku představuje nejen porušení zákona o pobytu cizinců, ale i dalších právních předpisů (např. obchodního zákoníku, zákona o obchodních korporacích). Jednání zakládající takto komplexní porušení norem veřejného práva České republiky lze podle názoru prvoinstančního orgánu považovat za narušení veřejného pořádku České republiky. To je podle prvoinstančního orgánu umocněno ještě skutečností, že se žalobkyně tohoto jednání dopouštěla soustavně po dobu několika let a nikdy se nepokusila jej odčinit tím, že by požádala o udělení dlouhodobého povolení za jiným účelem, např. za účelem „*rodinným*“, jak byla povinna ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán poznamenal, že stav, kdy se z formálního hlediska mohou podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu jevit jako splněné, přičemž ale k tomuto stavu došlo na základě porušování, popř. obcházení zákona je nepochybně nežádoucí. K tomu pak dodal, že úmyslné uvádění nepravdivých skutečností, na jejichž základě pak žalobkyně obdržela povolení k dlouhodobému pobytu a díky tomu nyní žádá o povolení pobytu trvalého, závažným způsobem nabourává důvěru mezi Českou republikou a cizincem, bez které systém vstupu a pobytu cizinců na území České republiky nemůže fungovat. Žalovaná závěry prvoinstančního orgánu potvrzuje a navrhuje k tomu uvádí, že závažným narušením veřejného pořádku může být i dlouhodobé neplnění účelu předchozího pobytu cizince na území. Dále uvádí, že jistě není ve veřejném zájmu, aby osoby, které nerespektují pravidla obsažená v právních předpisech, získaly na území nejvyšší pobytové oprávnění. Celá argumentace prvoinstančního orgánu a žalované vyznívá v tom smyslu, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu automaticky představuje závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaná uvádí bližší důvody, proč považuje prohřešek žalobkyně za závažné narušení veřejného pořádku, resp. za závažné protiprávní jednání pouze v jediném odstavci, když uvádí, že závažnost jednání žalobkyně tkví především v dlouhodobosti udržování popsaného protiprávního stavu a v jeho opakování. K závažnosti protiprávního jednání se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, tak, že poruchové jednání musí být intenzivní, aby mohlo být označeno za závažné. Nesmí tedy jít o bagatelní prohřešky. Závažnost poruchového jednání je nutné posuzovat mimo jiné také v případech, kdy byl žadatel odsouzen pro trestný čin, přičemž již samotné jednání klasifikované jako trestný čin

představuje závažnější a nebezpečnější poruchové jednání pro společnost než jiná protiprávní jednání za trestný čin neoznačená. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku dále uvádí: „*Samotná skutečnost, že stěžovatel byl odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní pokračování, společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu.*“ Žalovaná se tak při hodnocení závažnosti narušení veřejného pořádku žalobkyní nevypořádala s dalšími kritérii, dle kterých je tato závažnost hodnocena. Především se nijak nezaobírala společenskou nebezpečností protiprávního jednání. Dále žalovaná nepřihlížela k dalším okolnostem případu, a to ke skutečnosti, že žalobkyně neměla úmysl obcházet zákon, když jí veškeré náležitosti související se získáním víza zařizoval zeť a nebyla tak seznámena se všemi jejími povinnostmi. Nemohla proto systematicky směřovat k obcházení zákona, jestliže podle jejích slov to byl její zeť, kdo založil společnost. Sama se pak domnívala, že k plnění účelu pobytu je nutné, aby byla zapsána jako jednatelka. Posuzování otázky žalovanou i prvoinstančním orgánem, zda žalobkyně narušila veřejný pořádek závažným způsobem, se jeví jako přísně formální. Správní orgán přitom nezjišťoval, zda žalobkyně něco ví o hospodaření společnosti WALY-WINT s.r.o., jaké nemovitosti tato společnost pronajímala v rámci svého podnikání. Žalobkyně totiž netvrdila, že by se společnost ničím nezabývala. Účastnická výpověď, z níž správní orgán pouze vychází, nemá takovou důkazní hodnotu jako výpověď svědecká. Žalovaná po zjištění, že žalobkyně trvá na tom, že obchodně vedla společnost WALY-WINT s.r.o., měla provést další důkazy nezbytné ke spolehlivému skutkovému zjištění. Není správný její názor, že to měla být žalobkyně, která se měla ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a v této lhůtě navrhnout příslušné důkazy. Takovou povinnost žalobkyně nemá. Naopak jsou to správní orgány, které by měly zjišťovat skutečnosti svědčící jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobkyně. Dále je potřeba vzít v potaz také fakt, že vytýkané jednání žalobkyně není trestným činem a není tak společensky škodlivé jako ta protiprávní jednání, která jsou klasifikována jako trestný čin. Z uvedeného tedy vyplývá, že prvoinstanční orgán a žalovaná nedostatečně hodnotily, zda je jednání žalobkyně závažným narušením veřejného pořádku. Navíc zásah správních orgánů, kterým chtějí postihnout protiprávní jednání žalobkyně, přichází zcela opožděně a pro žalobkyni v naprosto nevhodnou dobu. Prvoinstanční orgán u žalobkyně v souvislosti s prodlužováním jejího povolení k dlouhodobému pobytu nikdy nezjišťoval, zda skutečně vykonává funkci jednatele a jak ji vykonává, ačkoli je oprávněn provádět výslech žadatele o pobytové oprávnění. Žalobkyně proto nemohla uvádět nepravdivé skutečnosti za účelem získání oprávnění k pobytu na území. Vždy prokázala, že plní účel pobytu. Prvoinstanční orgán umožňoval pobyt žalobkyně na území ČR a tím se žalobkyně zde integrovala, získala pouto k České republice, uvykla si na pravidelný životní režim determinovaný potřebou pomáhat své dceři a svým vnoučatům a nyní ji za tohoto stavu chtějí správní orgány donutit se těchto životních zvyklostí vzdát a vrátit se do domovského státu, v němž nic z toho již mít nebude. Takové jednání ve vztahu ke starému člověku lze označit za neohleduplné a nedůstojné, a to tím spíše, že dlouhodobost protiprávního stavu umožňovaly i státní orgány, které plnění účelu pobytu žalobkyně nijak nekontrolovaly. Proto by jí její výpověď neměla být dávána k tíži. Pro použití § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců však také nesvědčí zákonná podmínka žádající, aby rozhodnutí správního orgánu podle této normy pouze přiměřeně zasáhlo do soukromého nebo rodinného života cizince. V souvislosti s tím žalovaná posuzovala, zda se prvoinstanční orgán řádně zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a potvrdila závěry prvoinstančního orgánu, že zásah není nepřiměřený. Prvoinstanční orgán však pouze zkonstatoval, že zamítnutí žádosti žalobkyně o trvalý pobyt neznamená, že by nemohla svoji dceru a vnoučata v ČR navštěvovat, neboť by svůj další pobyt na území ČR mohla realizovat formou krátkodobých víz. Žalobkyně ovšem nechce jen navštěvovat svou

dceru a vnoučata, nýbrž chce na území ČR trvale pobývat. Žalobkyně významně pomáhá své dceři, A.I., nar...., při výchově jejích tří nezletilých dětí, z nichž poslední se narodilo v roce 2016. Pro dceru, která je rozvedená a má ve výchově všechny tři děti, je naprosto nepostradatelná, neboť pro ni představuje jediného prarodiče, s nímž může počítat. Žalobkyně vodí děti do školy a vyzvedává je z ní, doprovází je na kroužky či na jiné školní i mimoškolní aktivity nebo pomáhá s hlídáním. Prvoinstanční orgán dále tvrdí, že u žalobkyně nedošlo k zpretrhání vazeb se zemí původu, přestože žalobkyně navštívila Ruskou federaci naposledy v roce 2011, a to jen na několik dní. Jediným důvodem, který má žalobkyně k návštěvě Ruské federace je obhospodařování svého bytu, který pronajímá nájemníkům a musí plnit své povinnosti, které má z titulu pronajímatele. To však nelze považovat za rodinné či soukromé vazby, ale ryze za obchodní, když žalobkyně především inkasuje peníze z pronájmu svého bytu. V souvislosti s tím je také nutné uvést, že žalobkyně není schopna si okamžitě zajistit řádné ubytování v Ruské federaci, když její byt je obsazen nájemníky s řádnou nájemní smlouvou. Ukončit nájemní smlouvu je možné pouze ze zákonných důvodů, obdobně jako v České republice, a zákonem je dána i výpovědní lhůta. Dále je zřejmé, že se žalobkyně nestýká se svými sourozenci, když jen několikrát za 10 let navštívila Ruskou federaci, nicméně prvoinstanční orgán dovozuje, že vazby se sourozenci žalobkyně stále má, a to z pouhého faktu, že tito sourozenci existují. Na území ČR sice žila žalobkyně kratší dobu než v Rusku, ale je již na život v ČR uvyklá, neuměla by se ve svém pokročilém věku adaptovat na současné životní podmínky v Rusku, které se také vyvíjejí a za dobu 10 let se jistě změnily. Sociální postavení žalobkyně by se tak jejím návratem do Ruska nezbytně zhoršilo. Žalovaná ponechala bez povšimnutí také důkaz navržený žalobkyní, a to potvrzení o výběru hotovosti z bankomatu společností Česká spořitelna, a.s. a Komerční banka, a.s., která osvědčují, že důchod není žalobkyní vyplácen na území Ruské federace. Žalobkyně se neztotožňuje ani s argumentem prvoinstančního orgánu a žalované, že pobývá na území České republiky na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*strpění pobytu dle zák. 326/1999 Sb.*“, č.j. OAM-44324/DP-2014, nebylo stále pravomocně rozhodnuto. Z toho důvodu údajně nemusí žalobkyně opustit Českou republiku. V opačném případě by se dle žalované jednalo o nezanedbatelný zásah do života žalobkyně. Žalovaná dále uvádí, že žalobkyně může na území i nadále nerušeně pobývat, neboť je držitelkou pobytového oprávnění ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, není jí další pobyt na území zakazován, není jí ani stanovena lhůta k vycestování a může tak i nadále pobývat na území se svojí dcerou a vnoučaty. Ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu však bylo dne 23.3.2017 rozhodnuto v neprospěch žalobkyně a povolení k dlouhodobému pobytu jí nebylo uděleno (viz rozhodnutí žalované ze dne 23.3.2017, č.j. MV-21154-4/SO/sen-2015). V době rozhodnutí žalované ve věci vydání povolení k trvalému pobytu již bylo zřejmé, že argument žalované o pobytu žalobkyně na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců neobstojí, když v dané věci bylo pravomocně rozhodnuto a platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění nebyla prodloužena. Přesto žalovaná potvrdila závěry prvoinstančního orgánu, i když jí musel být znám výsledek řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě těchto skutečností se žalobkyně domnívá, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, když nebylo dostatečně zhodnoceno, zda jednání žalobkyně je závažným narušením veřejného pořádku, a skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně byly interpretovány tendenčně nebo k nim nebylo přihlíženo vůbec. Žalobkyně má za to, že neudělení povolení k trvalému pobytu na základě výše uvedeného ustanovení je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života a je v rozporu se zákonem.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány Ministerstva vnitra jako celek jsou mj. povolány hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na zajištění veřejného pořádku. Pro úplnost, k názoru právního zástupce žalobkyně uvedeném v bodu III. žaloby, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nesprávných skutkových zjištění s tím souvisejících, jež způsobují některé vady řízení, žalovaná uvádí, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. S ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu výslechu má žalovaná za to, že v průběhu řízení byl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Žalobkyně po dlouhou dobu, konkrétně v době od 23.8.2007 do 18.10.2012, neplnila účel vydaného pobytového oprávnění na území, když ve skutečnosti nepůsobila ve společnosti WALY-WINT s.r.o., IČ: 271 77 904. V neplnění účelu chtěla pokračovat i nadále, neboť si dne 25.9.2012 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*podnikání – účast v právnické osobě*“. Závažnost takového jednání tkví především v dlouhodobosti udržování popsáného protiprávního stavu a v jeho opakování. Ze strany žalobkyně se totiž v tomto případě nejednalo o jednorázové administrativní opomenutí povinnosti ukládané zákonem o pobytu cizinců, ale o opakované, dlouhodobé a systematické jednání směřující k tomu, aby mohla i nadále pobývat v České republice, ačkoliv pro svůj pobyt neměla splněné veškeré zákonné podmínky. Žalobkyně tedy opakovaně a dlouhodobě obcházela a porušovala právní předpisy České republiky, a to v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, jež jsou pro posuzování této žádosti relevantní. V souhrnu je chování žalobkyně nutné označit za závažné narušování veřejného pořádku. Jak plyne z výše uvedeného, pro postup dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců postačuje závažné narušení veřejného pořádku nižší intenzity, než je tomu např. u správního vyhoštění, kdy jsou vzniklé vazby na území České republiky přetínány. V předmětném případě však žalobkyni pouze není uděleno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší možné pobytové oprávnění, jež jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany České republiky, přičemž má vesměs doživotní charakter. Na splnění podmínek pro udělení takového pobytového oprávnění je proto třeba klást zvýšené nároky. Těmto nárokům žalobkyně nedostála. Žalovaná pro úplnost dodává, že zjištění, že žalobkyně v minulosti neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu na území, nemůže být při posouzení její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu irelevantní. Prvoinstanční orgán je zcela oprávněn mj. zkoumat, zda žalobkyně v posledních 5 letech před podáním žádosti plnila účel vydaných pobytových oprávnění, a je oprávněn konstatovat, že cizinec ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců na území závažným způsobem narušil veřejný pořádek, přičemž tímto narušením může být mj. dlouhodobé neplnění účelu předchozího pobytu cizince na území. V této souvislosti žalovaná odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28.3.2017, č.j. 57 A 64/2016-72, ve kterém je uvedeno: „*Jedna z vůbec základních povinností, vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců, kterou je cizinec v průběhu svého pobytu na území České republiky dodržovat, je plnění povoleného účelu pobytu. A to účelu pobytu, o který cizinec sám požádal a který mu byl na základě jeho žádosti povolen. Pokud by povolování účelu pobytu bylo pouze formální záležitostí a cizinec by povolený účel pobytu dodržovat nemusel, ztratil by zákon o pobytu cizinců svůj smysl... Je tedy nezbytné dospět k závěru, že nezbytnou podmínkou pro existenci veřejného pořádku je plnění účelu pobytu. Pokud jde pak o intenzitu porušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, je nezbytné uvést,*

že se nejednalo o jakési nahodilé nebo krátkodobé neplnění účelu pobytu. Žalobkyně neplnila účel pobytu dlouhodobě, konkrétně je jí vytýkáno souvislé období „od roku 2013 do roku 2015“. Soud se za této situace ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že takovéto porušování zákona o pobytu cizinců v jedné z jeho základních povinností je nezbytné hodnotit jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.“ K námitce právního zástupce žalobkyně, že tato neměla v úmyslu obcházet zákon, když jí veškeré náležitosti související se získáním víza zařizoval její zeť a nebyla tak seznámena se všemi jejími povinnostmi, žalovaná uvádí, že tato je nedůvodná. Z provedeného výsledku jednoznačně vyplývá, že žalobkyně si byla vědoma toho, že svým jednáním obchází zákon o pobytu cizinců. Na otázku prvoinstančního orgánu: „Co konkrétně jste za dobu působení ve společnosti WALY-WINT, s.r.o. jako jednatelka vykonala?“ žalobkyně vypověděla: „Nic. Nikdy jsem činnost jednatele nevykonávala. Ve společnosti jsem byla pouze zapsaná, aby mi byly prodlužovány pobyty v ČR, jinak bych tady v ČR nemohla být.“ Právní zástupce žalobkyně v podané žalobě uvádí, že žalovaná měla provést další důkazy nezbytné ke spolehlivě skutkovému zjištění. Není správný její názor, že to měla být žalobkyně, která se měla ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a v této lhůtě navrhnout příslušné důkazy. Takovou povinnost žalobkyně nemá. Naopak jsou to správní orgány, které by měly zjišťovat skutečnosti svědčící jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobkyně. Žalovaná k tomu uvádí, že řízení o vydání povolení k trvalému pobytu není řízením z moci úřední a neřídí se tedy zásadou vyšetřovací. Jedná se o řízení na návrh žadatele dle § 44 a následující správního řádu a je tedy ovládáno zásadou dispoziční. Podstatou této zásady je svěřením iniciativy účastníku řízení, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, pokud chce být v řízení úspěšný. Bylo proto na žalobkyni, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti prokázala, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu, splňuje. K tomu srovnaj judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2009, č.j. 2 As 17/2009-60, ze kterého s ohledem na zásadu koncentrace řízení uplatňovanou u řízení zahajovaných na návrh (§ 82 odst. 4 správního řádu) vyplývá, že „je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady“. K námitce žalobkyně týkající se porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvádí následující. Žalovaná pochybila, když konstatovala, že žalobkyně pobývá na území na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*strpění pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb.*“, č.j. OAM-44324/DP-2014, bylo pravomocně rozhodnuto dne 5.4.2017, a to v neprospěch žalobkyně. Toto pochybení však nemá vliv na výrok napadeného rozhodnutí, neboť nevydáním povolení k trvalému pobytu žalobkyni není vystavena nepřekonatelná bariéra mezi ní a Českou republikou, potažmo jejími rodinnými příslušníky. Je jí totiž jen neuděleno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu jí však vystaven nebyl. Žalobkyně si může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně. Žalovaná si je vědoma toho, že žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2005, tudíž je nepochybné, že za tuto dobu si zde vytvořila zázemí. Nicméně nelze přehlédnout dobu, po kterou závažným způsobem narušovala veřejný pořádek. Pro úplnost žalovaná dodává, že žalobkyně má na území domovského státu zajištěno ubytování, neboť tam vlastní byt, který pronajímá. V domovské zemi je také finančně zajištěná, neboť tam pobírá důchod, který jí je vyplácen na účet u banky Vozrožděnja v Ruské federaci. Výše uvedené prokazuje doložená platební karta banky „Vozhozhdenie Bank“ vedená na jméno žalobkyně. Doložená potvrzení o výběru hotovosti z bankomatu České spořitelny, a.s. a Komerční banky, a.s. dle názoru žalované prokazují, že žalobkyně tento důchod vybírá na území České republiky, tj. může s těmito finančními prostředky disponovat na území. Výše zmíněné doklady však neosvědčují, že důchod není žalobkyni vyplácen na území Ruské federace. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod

pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech si žalovaná dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhuje, aby soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních, žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.r.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Nedůvodnými soud shledal námitky žalobkyně o nesprávnosti aplikace ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Podle tohoto ustanovení ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Výkladem právě citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uvedl, že „danou právní otázkou týkající se užití pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se zabýval rozšířený senát NSS. V usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 – 151 (č. 2420/2011 Sb. NSS), na jedné straně konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomnívá, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu. V dalším se pak již rozšířený senát zabýval výkladem pojmu „veřejný

pořádek“ ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem významně odlišuje. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci předložené rozšířenému senátu i ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v nyní souzené věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezující právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Z uvedeného plyne, že je na místě nejprve přistoupit k autonomnímu výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to v intencích naznačených právě rozšířeným senátem, tj. zejména na základě smyslu a účelu uvedeného ustanovení, okolností jeho vzniku a původu; teprve poté lze uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců aplikovat ve vztahu k individuálním okolnostem nyní projednávané věci (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, čj. 9 As 58/2010 – 119). Dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V důvodové zprávě k zákonu č. 161/2006 Sb., jímž byla komplexně změněna úprava trvalého pobytu, je uvedeno, že novelizace byla provedena v návaznosti na směrnici 2003/109/ES (sněmovní tisk č. 1107, Poslanecká sněmovna Parlamentu, volební období 2002 – 2006, www.psp.cz). Z toho plyne, že § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat eurokonformně v návaznosti na čl. 6 odst. 1 směrnice. Dle něho mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu. Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Soud připomíná, že § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je zaměřen do minulosti („cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek“), aniž by bylo třeba z tohoto jednání dovozovat jakékoliv předpoklady ve vztahu k budoucímu jednání stěžovatele [opačně viz § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců]. Není tedy rozhodující, zda z jednání stěžovatele lze dovozovat, že v budoucnosti závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Naproti tomu je však nezbytné, aby jednání stěžovatele bylo možné hodnotit jako vskutku závažné narušení veřejného pořádku. Obdobně je formulován i § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož výkladem se zabýval rozšířený senát a ve vztahu k němuž formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného

pořádku. Není tedy žádný důvod, proč tyto požadavky nevztáhnout i na § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost ohrožení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně než v případě vyhoštění občana EU či jeho rodinného příslušníka“.

Je tedy nezbytné uzavřít, že správní orgány byly oprávněny postupovat podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť aplikace tohoto ustanovení byla možná, a současně byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně odkazem na toto ustanovení, neboť se žalobkyně dopustila „závažného narušení veřejného pořádku“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Z údajů uvedených v Obchodním rejstříku u společnosti WALY-WINT s.r.o., vyplývá, že odvolatelka byla do obchodního rejstříku jako jednatelka této společnosti zapsána od 20. 7. 2009 do 16. 6. 2014, přičemž funkce jednatelky vznikla dne 9. 6. 2009 a zanikla dne 15. 10. 2013. Odvolatelka ve výše uvedené společnosti působila jako společnice, a to od 31. 12. 2005 do 29. 1. 2013. Společnost WALY-WINT s.r.o., měla v obchodním rejstříku zapsán předmět podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Předmětem činnosti společnosti dle výpisu z obchodního rejstříku byl „Pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor“. Komise uvádí, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že odvolatelka po dlouhou dobu, konkrétně v době od 23. 8. 2007 do dne 18. 10. 2012, neplnila účel vydaného pobytového oprávnění na území, když ve skutečnosti nepůsobila ve společnosti WALY-WINT s.r.o. V neplnění účelu chtěla pokračovat i nadále, neboť si dne 25. 9. 2012 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání - účast v právnické osobě“. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 30. 4. 2013 právě z důvodu neplnění účelu pobytu. Přitom celá systematika pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců je postavena na tom, že cizinec musí plnit účel, za němž mu bylo pobytové oprávnění uděleno (vyjma povolení k trvalému pobytu). Každý cizinec usilující o vydání povolení k trvalému pobytu (pokud se na něj nevztahuje humanitární výjimka) musí pobývat na území po dobu minimálně pěti let na základě nižších pobytových oprávnění, jež se vždy udělují za určitým účelem (k tomuto viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). Tato systematika není bezúčelná, jejím smyslem je umožnit získat povolení k trvalému pobytu cizincům dosahujícím na území určité míry integrace, slouží však i k ochraně pracovního trhu apod. Odvolatelka však po dobu 5 let účel pobytu neplnila, obcházela tak zákon o pobytu cizinců, čímž zcela popírala logiku jeho struktury. Závažnost takového jednání tkví především v dlouhodobosti udržování popsaného protiprávního stavu a v jeho opakování. Ze strany odvolatelky se totiž v tomto případě nejednalo o jednorázové administrativní opomenutí povinnosti ukládané zákonem o pobytu cizinců (jako např. v případě nenahlášení změny místa pobytu na území), ale je naopak zřejmé, že odvolatelka opakovaně, dlouhodobě a systematicky směřovala svým jednáním k tomu, aby i nadále pobývala v České republice, ačkoliv pro svůj pobyt neměla splněné veškeré zákonné podmínky (k tomuto viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112). Odvolatelka měla na území působit jako jednatelka v obchodní společnosti WALY-WINT s.r.o. avšak z provedeného výsledku vyplynulo, že odvolatelka funkci jednatelky ve skutečnosti nevykonávala. Toto zjištění jednoznačně vyplývá z výsledku provedeného s odvolatelkou dne 16. 3. 2015, ve spise vedeného pod č. j. OAM-20029-37/TP-2012. Na otázku Ministerstva vnitra: „Kdy jste poprvé přicestovala do ČR a za jakým účelem?“ odvolatelka odpověděla: „Je to 10 let zpátky, přijela jsem za dcerou. Potom se založila společnost pro získání víza, resp. založil ji zeť.“ Na otázku „Jakou činnost jste v této společnosti vykonávala?“ odvolatelka

odpověděla: „Já jsem ve společnosti nedělala nic. Byla jsem tam pouze zapsaná jako jednatelka, ale tuto činnost jsem nikdy nevykonávala. “ Na další otázku Ministerstva vnitra: „Co konkrétně jste za dobu působení ve společnosti WALY-WINT, s.r.o. jako jednatelka vykonala?“ odvolatelka vypověděla: „Nic. Nikdy jsem činnost jednatele nevykonávala. Ve společnosti jsem byla pouze zapsaná, aby mi byly prodlužovány pobyty v ČR, jinak bych tady v ČR nemohla být.“ Na dotaz: „Podávala jste žádost o vízum už s tím, že v budoucnu budete žádat o trvalý pobyt?“ odvolatelka uvedla: „Ano, žádost o vízum jsem podávala už s tím, že tady budu žádat o trvalý pobyt. Měla jsem tady dceru, je to moje jediná dcera a chtěla jsem tady být s ní a její rodinou. “Na další dotaz: „Podávala jste i další žádosti s tím, že v budoucnu budete žádat o trvalý pobyt nebo jste v ČR nechtěla zůstat?“ odvolatelka vypověděla: „Ano, i další žádosti jsem podávala s tím, že tady budu žádat o trvalý pobyt. Do Ruské federace už se nechci vrátit.“ Nebyla to tedy odvolatelka, která by jako jednatelka společnosti WALY-WINT s.r.o., zajišťovala její obchodní vedení. Je zřejmé, že odvolatelka byla v obchodním rejstříku zapsána jako jednatelka toliko formálně, avšak tuto činnost fakticky nevykonávala. Odvolatelka měla na území nejprve povolen pobyt za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, následně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání - účast v právnické osobě“. Odvolatelka své předchozí žádosti podávala za účelem výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti. Je však zjevné, že odvolatelka tento účel pobytu dlouhodobě neplnila. Odvolatelka přitom byla povinna účel povoleného pobytu plnit. Odvolatelka tedy opakovaně a dlouhodobě obcházela a porušovala právní předpisy České republiky, a to v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, jež jsou pro posuzování této žádosti relevantní. V souhrnu je chování odvolatelky nutné označit za závažné narušování veřejného pořádku. Ministerstvo vnitra je zcela oprávněno mj. zkoumat, zda odvolatelka v posledních 5 letech před podáním žádosti plnila účel vydaných pobytových oprávnění. Ministerstvo vnitra hájí jako správní orgán veřejný zájem, přičemž jistě není ve veřejném zájmu, aby bylo povolení k trvalému pobytu vydáno cizinci, který podmínky stanovené právními předpisy v minulosti nerespektoval či obcházel. Takový přístup by ostatně zakládal porušení principu rovnosti, neboť by znevýhodňoval a poškozoval ty cizince, kteří na území pobývají v souladu s právními předpisy a skutečně plní účel, pro který jim bylo příslušné pobytové oprávnění vydáno.“

Soud se se závěry, ke kterým dospěla žalovaná, a které jsou zcela dostatečné, ztotožňuje.

Jedna z vůbec základních povinností, vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců, kterou je cizinec v průběhu svého pobytu na území České republiky dodržovat, je plnění povoleného účelu pobytu. A to účelu pobytu, o který cizinec sám požádal a který mu byl na základě jeho žádosti povolen. Pokud by povolování účelu pobytu bylo pouze formální záležitostí a cizinec by povolený účel pobytu dodržovat nemusel, ztratil by zákon o pobytu cizinců svůj smysl.

Již v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný právní předpis Evropských společenství podmínky vstupu cizince na území České republiky (dále jen "území") a vycestování cizince z území, stanoví podmínky pobytu cizince na území a vymezuje působnost Policie České republiky (dále jen "policie"), Ministerstva vnitra (dále jen "ministerstvo") a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy. Konkrétní rozsah práv a povinností cizinců, stejně tak jako správních orgánů, je pak vázán na konkrétní typ pobytu. Nelze tudíž akceptovat formálnost uděleného povolení k pobytu.

Je tedy nezbytné dospět k závěru, že nezbytnou podmínkou pro existenci veřejného pořádku je plnění účelu pobytu.

Pokud jde pak o intenzitu porušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, je nezbytné uvést, že se nejednalo o jakési nahodilé nebo krátkodobé neplnění účelu pobytu, nebo žalobkyni naznačovaný „*bagatelní prohřešek*“. Žalobkyně neplnila účel pobytu dlouhodobě, konkrétně je jí vytýkáno souvislé období „*od 23. 8. 2007 do dne 18. 10. 2012*“. Soud se za této situace ztotožňuje s hodnocením žalované, že takovéto porušování zákona o pobytu cizinců v jedné z jeho základních povinností je nezbytné hodnotit jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.

Nedůvodnými jsou tvrzení žalobkyně o tom, že „*neměla úmysl obcházet zákon, když jí veškeré náležitosti související se získáním víza zařizoval zeť a nebyla tak seznámena se všemi jejími povinnostmi; nemohla proto systematicky směřovat k obcházení zákona, jestliže podle jejích slov to byl její zeť, kdo založil společnost; sama se pak domnívala, že k plnění účelu pobytu je nutné, aby byla zapsána jako jednatelka.*“ Je tomu tak pro to, že adresátem práv a povinností vyplývajících z pobytového oprávnění byla žalobkyně, nikoli její zeť, a domněnky žalobkyně o plnění jejích pobytových oprávnění nijak neovlivňují skutečnost, že žalobkyně své povinnosti dlouhodobě neplnila.

B.

Nedůvodnými jsou i námitky žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Význam účastnické výpovědi v řízení podle zákona o pobytu cizinců je podtržen ustanovením § 169 odst. 2, podle kterého je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), uvedl: „*Předně, ačkoliv zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, jakožto obecný procesní předpis s výjimkou sporného řízení výslech účastníka jako obecný důkazní prostředek neupravuje, v posuzovaném případě se uplatní zvláštní úprava výslechu účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 – 25, a ze dne 6. 2. 2014, 6 As 147/2013 – 29). Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Výslech účastníka řízení je tudíž zásadně přípustným důkazním prostředkem pro zjištění skutkového stavu věci.*“

Žalobkyně byla vyslechnuta dne 16.3.2015 a při výslechu uvedla zcela jednoznačné skutečnosti, které žalovaná následně uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak je uvedeno i ve shora uvedené citaci části odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Tyto skutečnosti zcela postačovaly k učinění skutkového závěru, o který správní orgány opřely odůvodnění svých rozhodnutí. Nebyl zde vůbec žádný důvod, aby správní orgány zjišťovaly skutečnosti, které žalobkyně ani sama netvrdila.

C.

Nedůvodnými jsou konečně i námitky žalobkyně směřující proti závěru o „*přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života*“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Komise dále dospěla k závěru, že Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatelky a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života odvolatelky Komise odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodává, že pokud by odvolatelka musela opustit Českou republiku, jednalo by se o nezanedbatelný zásah do jejího života. K tomu je však nutné dodat, že takové důsledky napadené rozhodnutí nemá. Odvolatelce důsledkem zamítnutí podané žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl a není tak povinna opustit území. Kontrolní činností bylo Komisí zjištěno, že odvolatelka v současné době pobývá na území na základě fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „strpění pobytu dle zák. 326/1999 Sb.“, č. j. OAM-44324/DP-2014, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Odvolatelka totiž může na území i nadále nerušeně pobývat, neboť je držitelkou pobytového oprávnění ve smyslu ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Odvolatelce není napadeným rozhodnutím další pobyt na území zakazován, není jí ani stanovena lhůta k vycestování. Odvolatelka tak může i nadále pobývat na území se svojí dcerou a vnoučaty. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatelka pobývat na území. V případě odvolatelky nelze než dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené důvodům, které k jeho vydání vedly. Komise podotýká, že odvolatelce napadeným rozhodnutím pouze nebyl udělen nejvyšší a nejtrvalejší druh pobytu na území, další pobyt na území není odvolatelce tímto rozhodnutím zakazován, včetně podání nové žádosti o povolení k trvalému pobytu.“ Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Podle ust. § 75 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. správní orgán posuzuje, zda vydané rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žadatelky. Správní orgán hodnotil zejména důvod neudělení povolení k trvalému pobytu, dosavadní dobu pobytu žadatelky na území České republiky, účel pobytu a její rodinné poměry. Důvodem pro zamítnutí trvalého pobytu je skutečnost, že žadatelka závažným způsobem narušila veřejný pořádek. Žadatelka pobývá na území ČR na základě fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 4 zák. č. 326/1999 Sb., neboť má podanou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „strpění pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb.“, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Toto vízum je však vázáno na projednávanou žádost o trvalý pobyt žadatelky a v případě pravomocného rozhodnutí o zamítnutí této žádosti zanikne právo žadatelky na toto vízum. Z protokolu o výslechu žadatelky a z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žadatelka je rozvedená a na území ČR má již dospělou dceru a vnoučata. Na území ČR má povolený pobyt také bývalý manžel dcery žadatelky, se kterým - jak je správnímu orgánu z jeho vlastní činnosti známo - se dcera žadatelky rozvedla v listopadu 2016. Přesto, že má však*

bývalý manžel dcery žadatelky povolený pobyt v ČR, má pracovat v Ruské federaci a do ČR má jezdit jednou za měsíc na týden až dva týdny. Správní orgán konstatuje, že zamítnutí žádosti žadatelky o trvalý pobyt neznámá, že by nemohla svoji dceru a vnoučata v ČR navštěvovat. Její další pobyt na území ČR může realizovat formou krátkodobých víz, neboť zamítnutí žádosti o trvalý pobyt není zákazem pobytu žadatelky na území ČR. Správní orgán k tomu uvádí, že dle čl. 24 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, ze dne 13. července 2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) je také možné udělit vízum pro více vstupů s dobou platnosti mezi šesti měsíci a pěti lety za podmínky, že žadatelka prokáže potřebu často nebo pravidelně cestovat, zejména z důvodu zaměstnání nebo rodinného stavu, jedná se například o rodinné příslušníky státních příslušníků třetí země oprávněně pobývajících v některém členském státu. Z důvodu snížení administrativního zatížení cizince je tak možno v odůvodněných případech vystavit vízum pro více vstupů až na dobu pěti let, přičemž žadatelka na tento druh víza může pobývat na území po dobu 90 dnů každých 6 měsíců. Správním orgánem bylo dále zjištěno, že žadatelka sice na území ČR pobývá již od září roku 2006, ale k zpretrhání vazeb se zemí původu dosud nedošlo. Žadatelka má na území domovského státu zajištěno ubytování, neboť tam vlastní byt, který pronajímá. V domovské zemi je také finančně zajištěná, neboť tam pobírá již 5 let důchod, který jí je vyplácen na účet u banky Vozrožděnja v Rusku. V domovské zemi má 5 starších sourozenců. Naposledy tam byla v roce 2011, když si byla vyřizovat důchod a strávila tam asi 10 dnů. Správní orgán konstatuje, že přesto, že žadatelka pobývá v ČR již 10 let, po většinu doby svého života žila v Ruské federaci. Výhod spojených s trvalým pobytem na území doposud nepožívala, nedochází tedy ke zhoršení jejího postavení.“

Soud se se závěry, ke kterým správní orgány dospěly, ztotožňuje.

Pro posouzení věci je podstatné, že se žalobkyně ve správním řízení žádostí domáhala vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tedy získání nejvyššího typu pobytového oprávnění. Přitom v minulosti na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Tato skutečnost je podstatná pro posouzení „*přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života*“ žalobkyně. Pokud by mělo dojít k „*nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života*“, mohlo by tak nastat v souvislosti s rozhodnutím v rámci řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť právě tento pobyt poskytoval žalobkyni oprávnění pro pobyt na území České republiky. Závěr správních orgánů o tom, že žalobkyně „*výhod spojených s trvalým pobytem na území doposud nepožívala, nedochází tedy ke zhoršení jejího postavení*“, je tedy zcela správný. Není zde přímá příčinná souvislost mezi neudělením pobytového oprávnění k trvalému pobytu a způsobilosti napadeného rozhodnutí „*zasáhnout do soukromého a rodinného života*“ žalobkyně. Tento závěr není způsobilý jakkoli ovlivnit ani žalobkyní tvrzená skutečnost, že ve věci prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo rozhodnuto již dne 23.3.2017, či že vybírá hotovost prostřednictvím bankomatu České spořitelny a.s. a Komerční banky a.s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně může pobyt na území České republiky řešit „*nižšími*“ pobytovými oprávněními, než je poskytnutím pobytu trvalého, nelze se důvodně domáhat, při prokázání „*závažného narušení veřejného pořádku*“, udělení pobytu trvalého. Neudělení trvalého pobytu je v případě žalobkyně zcela odpovídající intenzitě porušení jejích povinností.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný další ze žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 22. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu